Second Prize winner in the 1997 Telugu Short Story Competition conducted by Vanguri Foundation of America, Inc.

ఓరి భగవంతుడా! యిప్పుడేం దారి?

ఎస్. నారాయణస్వామి

మనన్నందరూ చాలా బుద్ధిమంతుడు అంటూ వుంటారు. అందులో ఆవగింజంతన్నా అబద్ధం లేదు. అమ్మ చెప్పిన మాట వింటూ, బుద్ధిగా చదువుకుంటున్నావా, టెన్తులో స్కూలు ఫస్టొచ్చి యిప్పుడింటర్లో పెద్ద కాలేజీలో కూడా ఫస్టు మార్కులు తెచ్చుకుంటున్నావా, కొంత మంది మాక్లాస్‌మేటు వెధవల్లా సెంటర్లో నిలబడి దారేపోయే అమ్మాయిలకి బీటుకొట్టడం, వెకిలి వేషాలు వెయ్యడం చెయ్యం కదా. మాస్టర్లన్నా పెద్దవాళ్ళన్నా గౌరవంగా భక్తిగా వుంటాం. అందుకే అందరూ మన్ని బుద్ధిమంతుడనటం. ఇంత బుద్ధిమంతుణ్ణి మన్ని పట్టుకుని అమ్మమ్మ అంత మాటంటుందా? అసలు జరిగిందేమిటంటే ......

మా యింటో సన్న జాజితీగ విపరీతంగా పెరిగిపోతుంటే దాన్ని పందిరిగా వేశాం, గోడనానుకునే. దట్టంగా అల్లుకుని, అష్టపదుల్లో వర్ణించిన పొదరిల్లల్లే వుంటుంది ముచ్చటగా. మనం అరుగుమీద కూర్చుని చదువుకుంటుంటే సరోజ వచ్చి లెక్క చెప్పమనడిగింది. అరుగప్పటికే చుర్రుమంటోంది గదాని, పందిట్లోకెళ్ళి యిద్దరం లెక్కలు చూస్తున్నాం. ఉదాహరణ చేసి చూపించి, తరవాతి లెక్క తనని చెయ్యమని, తను తప్పుచేస్తుంటే కొంచం తనవేపుగా వొరిగి, ఎలా చెయ్యాలో చూపిస్తున్నామా? ఇంతలో అమ్మమ్మ పూజకి పూలు కోసుకోడానికి వచ్చింది. రోజా ఆవిడ దేవుడి పేరిట సహం పందిరి వొలిచెయ్యడం మామూలే, అది పట్టించుకోకుండా మా గొడవలో మేవున్నాం. ఆ లెక్కలు ముగించి యింటో కెళ్ళడంతోటే వుప్పెన విరుచుకు పడింది. ఒక్క క్షణం యేవయిందో అర్థంగాలా. చూస్తే దేవుడితో కలిపి అమ్మ మనకి సహస్రనామం చదివేస్తోంది.

"విశ్వం విష్ణుర్వషట్కారో .... అదేం చనువురా, భూతభవ్య ...: వయసొచ్చిన పిల్లతో, భవత్ప్రభుః .... అలా బుజాలు రాసుకుంటూ పందిట్లో, భూతకృద్భూత ... పట్టపగలు, హవ్వ యెవరన్నా చూస్తే ... భూతాత్మా భూత భావనః ...." ఈవిడ యీ భూతాల స్తోత్రం చప్పున ఆపకపోతే, యిది కాస్తా అమ్మ చెవిన పడిందంటే, కొంపలు కూల్తాయి. మనకి సరోజకీ మధ్య ఏదో వుందనుకోగలదు.

....వుందా లేదా అంటే వుండదు మరి? సరోజేవన్నా పరాయి పిల్లా? మా పక్కంటి వాళ్ళమ్మాయే గదా! ఇంతప్పట్ణించి కలిసి పెరిగాం. చిన్నప్పుడైతే సరోజా వాళ్ళమ్మగారు ఆట పట్టిచ్చేవారు, "మా సరోజని పెళ్ళి చేసుకుంటావుటోయ్" అని. ఆటపట్టించట మేవిట్లెండి, మనకి సరదామే సరోజని చూస్తే. అంతెందుకు, అమ్మే అంటుంది సరోజని చూసి, "ముత్యంలాంటి పిల్ల, చిదిమి దీపం పెట్టుకోవచ్చు" అని. పెళ్ళి చేసుకున్నా చేసుకోవచ్చు. కానీ మన ఆదర్శాలో. ముందు ఐఐటీలో చేరాలి. అమెరికా వెళ్ళాలి. పెద్ద వుద్యోగంచెయ్యాలి, అప్పుడూ పెళ్ళి. ఈ లోపల సరోజకూడా బాగా (అంటే మనకి తగినట్టు) చదూకోవద్దూ. చిన్నప్పటి విషయం యేమైనా యీమధ్య సరోజతో చనువుగా తిరగడం అసిధారా వ్రతంగానే వుంది. అబ్బ ఎంత అందంగా వుటుంది! పచ్చటి వొళ్ళు, తీర్చి దిద్దిన మొహం, చేపల్లాంటి కళ్ళు, ముఖ్యంగా ఆ కళ్ళల్లో తొణికిస లాడుతూ రెచ్చగొట్టే చిలిపితనం ... ఓహ్! .. ఒక్కసారి యెవరూ లేకుండా చూసి ఆ తేనెలూరే పెదాలమీద ... ఛ ఛ యేవిటది, మనవేనా యిలా ఆలోచిస్తున్నది? మన సంస్కారం, మంచితనం, అంతకన్నా ముఖ్యంగా నలుగురికి మన మీదున్న సదభిప్రాయం ... మంటగలిసి పోవూ యిలాటి పోకిరి పన్లు చేస్తే.

కాలేజీ పాఠాల్లోపడి పొద్దుటి గొడవ కొంచెం మరిచిపోయినా, సాయంత్రం యింటికొచ్చేప్పుడు మళ్ళీ కొంచెం వొణుకు పట్టుకుంది, అమ్మమ్మ మన సంగతి అమ్మతో అనేసిందేవోనని. అలా జరిగితే యెంత అవమానం? "ఓరి భగవంతుడా, యెట్లాగైనా యీ ఒక్కసారి అమ్మకి తెలీకుండా కాపాడు, ఇంకెప్పుడూ సరోజతో అతిచనువుగా వుండను" అని ఒట్టు గూడా వెసుకున్నాం గదా. వంటగది వేపు నుంచి అమ్మ గొంతు గట్టిగా వినిపిస్తోంది. ఎవరిమీదో చాలా కోపంగా వున్నట్టుంది. చచ్చాం!

".... యెట్లా చావటం? ఈ జాతినే అస్సలు నమ్మటానికి లేకుండా వుంది. నాలుగు పూటలు సరిగా వస్తే, ఒక నాగా. మళ్ళీ పండగలకి చీరలు, రోజా కాఫీలు అన్నీ కావాలి. ఆఫీసు పనితో తల్నెప్పి, వెధవ బస్సుల్లో వొళ్ళు హూనమై వొస్తే యీ అంట్లోకటిప్పుడు. దొంగముండన్రానీ చెప్తారేపు ...."

ఓ, ఇదంతా చుక్క పన్లోకి రాని ఫలితవన్నమాట. హమ్మయ్య, బతికాం, మన గొడవేమి బయటికి రాలేదు. చప్పున అమ్మని శాంతింప చెయ్యాలి. గబగబా కాళ్ళూ చేతులూ కడుక్కుని, అమ్మ గిన్నెలు తోమితే కడిగేసి, వాటిని వంటింటో సర్ది, అమ్మ వసారా కడిగే లోపల మనవే టీ తయారు చేసి పట్టుకొచ్చేస్తే.

"మా నాయనే, నా బంగారు తండ్రి ...." అమ్మ టీ గ్లాసందుకుంది. ఇవ్వాల్టికి గండం గడిచినట్టే. రేపు చుక్కకి మాత్రం బాండుపడ్డం తప్పేటట్టు లేదు, పాపం.

* * * * *

"అత్తా, ఓ గ్లాసుడు పాలుంటే తీసుకు రమ్మంది మా అమ్మ."

"రావే సరోజా, పొద్దున్నే యేవిటే విశేషం?"

"అనుకోకుండా పొద్దున్నే చుట్టాలొచ్చారత్తా. వాళ్ళకి కాఫీలూ అవీ చూసేప్పటికి, రాత్రికి తోడు పెట్టేందుకు పాలు తక్కువయ్యాయి. మధ్యాన్నం యింకో పేకెట్టు ఎక్కువ తీసుకుని, తిరిగిచ్చేస్తానంది మా అమ్మ."

"సర్లేవే, ఒక్క గ్లాసుపాలకేం భాగ్యం గాని ..."

...ఈ ఆడాళ్ళు కబుర్లందుకున్నారంటే లోకం మరిచి పోయారన్నమాటే. సరోజ తెల్లారి లేస్తూనే ఇలా వచ్చేసి నట్టుంది పాలకోసం. జుట్టూ, బట్టలూ యింకా ఊప్పుడే నిద్రలేచిన అస్తవ్యస్తంలోనే వున్నై,

అలాక్కూడా యెంతో అందంగా వుంది, అదేదో అన్నమాచార్ల పాటలేదూ, తెల్లారి పడగ్గదిలోంచి బయటకొస్తున్న నాయికని వర్ణిస్తూ – అచ్చం, అలాగే. ఏమైనా అన్నమాచార్లు మాహారసికుళ్ళే.

... ఈ ఆలోచనల్తో బుర్రా,వొళ్ళూ కూడా వేడెక్కి కొంచెం పిచ్చెక్కేట్టుగా వుంది. అసలీ తప్పంతా అమ్మమ్మది. సరోజ మన్తో యెంత చనువుగా వున్నా, యిటువంటి పోకిరి ఆలోచన్లని దగ్గరికి రానివ్వకుండా, బుద్ధిగా వుంటున్నాం గదా! అనవసరంగా రెచ్చగొట్టి వొదిలి పెట్టింది నిన్నటి భాగోతంతో.

... తనమీద మనకిలాంటి ఆలోచన్లున్నయ్యని తెలిస్తే సరోజ యేవనుకుంటుందో! అమ్మో, ఛస్తే తెలీనివ్వకూడదు.

"ఒరే నాన్నా, అది యీపూటన్నా వస్తుందో లేదో. వీళ్ళేదో వుద్ధరిస్తారని కూచుంటే మననోట మట్టే. పంపులొచ్చే టైమైంది, కాస్త మంచినీళ్ళన్నా పట్టే యేర్పాటు చూడు."

...నీళ్ళన్తగలెయ్య, మాంచి రసవత్తరమైన సిచ్యుయేషన్లో పానకంలో పుడకల్లా వచ్చి తగలడతై. మనం హాయిగా కాఫీ చప్పరిస్తూ, లొట్టలేసుకుంటూ కూర్చోక, యీ వెధవ నీళ్ళబిందెలు మొయ్యాలి కాబోలు, ఖర్మ.

"చుక్కింకా రాలేదా, అత్తా?"

"నిన్న సాయంత్రమూ యెగొట్టిందిగా! దాన్ని నమ్ముకుంటే నాబతుకు తెల్లారి నట్టే. చచ్చి యే లోకానున్నాడో, మహానుభావుడు, నిజం చెప్పాడు – ఎవరో వస్తారని, ఏదో చేస్తారని ఎదురు చూసి మోసపోకుమా"

"అంతేనత్తా! వాళ్ళ జాతే అంత. మనవేదో జాలిపడి పండగలకీ వాటికీ అదనీ యిదనీ యివ్వటం – కాస్త అలుసిస్తే నెత్తిన చెయ్యి పెడతారు. మా అమ్మకూడా మా పనిమనిషితో చాలా అవస్థ పడుతోంది."

"కాదు మరీ, ... అదిగో దయచేశారూ రాణీగారు. ఏమ్మా! పన్లన్నీ చక్కగా చేసుకుంటున్నామో లేదో యిన్స్పెక్షను చెయ్యడాని కొచ్చావా?"

... చుక్కి వచ్చి నట్టుంది. అమ్మయ్య, యీ వెధవ బిందెలు మోసే పని తప్పింది. సరోజ వెళ్ళిపోయిందల్లే వుందే. ఛ, మంచి చాన్సు మిస్సయిపోయాం, యీ నీళ్ళ మూలంగా. ఏం చేస్తాం, యివ్వాల్టికి ప్రాప్తం యింతే. ఇవ్వాళ లాబుంది, కెమిస్ట్రీ రికార్డు రాయాలి. ఆ కెమిస్ట్రీ మేస్టరు అసలే చండ ప్రచండుడు – పోయినవారం, పదికి అయిదే వేశాడు. వాడి దగ్గర ట్యూషన్ చదవట్లేదని కోపం మనమీద. ఈ వారం బాగా జాగర్తగా రాయాలి, అప్పుడు పదికి పదెందు కెయ్యడో చూద్దాం. ఇదిగో యీ వసారాలో కూచ్చుని ....

"నిన్న సాయంత్రం రాలేదేవే?"

"... ... ..."

"ఏవే, నిన్నే! చెవుడా? నిన్న సాయంత్రం పన్లోకి రాకుండా యెక్కడ వూరేగావ్?"

.... ఏవుంది, యే సినిమాకో తగలడుంటుంది. మరి అంత కష్టపడి గిన్నెలు కడిగింది మనం కాదేవిటి. అరె, అదేవిటి? ఆ ముసి ముసి నవ్వులేవిటి, దీని సిగ్గు చివడ! హమ్మ, యెట్లాగో గొంతు పెగిలింది.

"నిన్న మా మావొచ్చాడమ్మగారూ."

"మీ మావొస్తే? నువ్వు పన్లోకి రావడానికేమైందే?"

... అదీ ప్రశ్న. అరె, మాట్లాడదేం?

"నిన్న నా మనువు మాట సెప్పడానికి కొచ్చాడండి. అందుకనే మాయమ్మ నన్నింటికాడే వుంచేసింది."

... సరిపాయె. ఇహ పెళ్ళి మాట చెవిన పడగానే అమ్మ మామూలు మనిషి కాదు.

అయినా చుక్కి కప్పుడే పెళ్ళా? దానికి మహా వుంటే పదహారేళ్ళుంటాయేమో. వాళ్ళల్లో చిన్నప్పుడే చేస్తారు గావాలు పెళ్ళిళ్ళు. ఏమైనా చుక్కి కప్పుడే పెళ్ళంటే వింతగా వుంది. అది పెళ్ళి కూతురి వేషంతో నిలబడింది నా కళ్ళముందు. చుక్కికేం తక్కువ? కనుముక్కు తీరు బానే వుంటుంది. నున్నటి వొళ్ళు, నొక్కులు తిరిగిన జుట్టు బిగుతుగా దువ్విన పొట్టి జడ, కొంచెం పలచగా వుంటుంది గానీ వయసు ప్రభావమో, కాయకష్టం వల్లనో, ఎక్కు పెట్టిన విల్లులా వుంది. ముఖ్యంగా ఎప్పుడూ శుభ్రంగా వుంటుంది, ఎబ్రాసిలా కాకుండా.

... దాని "మావ"గాడు నల్లగా తుమ్మమొద్దులాగుంటాడు. యింతింత కండలు పెంచి. వాడా చిక్కిని పెళ్ళాడేది? ఛఛ, వాడేమాత్రం దానికి తగడు. జాజి తీగలాంటి చుక్కెక్కడ, ఆ తుమ్మమొద్దుగాడెక్కడ? కాకి ముక్కుకి దొండపండే. చుక్కి మీద బోల్డు జాలేస్తోంది. పాపం, యిది ఆ మోటు వెధవతో యేం సుఖపడుతుంది. చుక్కిలాంటి పెళ్ళాన్ని యెంత సున్నితంగా చూసుకోవాలో ఆ దున్నపోతుగాడికేం తెలుస్తుంది? అసలు తప్పంతా వాళమ్మది. బయటి వాళ్ళకివ్వాలంటే కట్నవడుగుతారని, తన తుమ్మమొద్దు తమ్ముడికి చుక్కిని కట్టబెట్టి, దాని గొంతు కోస్తోంది. ఆ, బయట వాళ్ళయితే మాత్రం యింతకన్న నాజూగ్గా చచ్చారా? వాళ్ళల్లో మగవాళ్ళు అలాగే వుంటారందరూ. ఏమైనా మరి వాణ్ణి కాకుండా కొంచవన్నా నాజూగ్గా వుండే వాణ్ణి చేసుకుంటే బావుణ్ణు. కాన్లే, చుక్కిని చెసుకోగానే అయిందేవిటి పండగ, వాతు దాన్ని సరిగ్గా చూడకపోతే వాడి ముక్కె విరగ్గొట్టెయ్యనూ!

...ఓ మైగాడ్, ఏవిటా చప్పుడు?

"అయ్యొయ్యో, బంగారంలాంటి వెండిగ్లాసు. చూస్తూచూస్తూ ఎట్లా పడేశావే, నిద్ర మొహందానా! పెళ్ళిమాటొచ్చేటప్పటికి అంత వొళ్ళు మరిచిపోయావే? చూడు ఎంత సొట్టపడిపోయిందో, బుజ్జముండ ..."

....అసలు పెళ్ళి సంగతి దేవుడెరుగు, ఇవ్వాళ అమ్మ చేతిలో అయిపోతుంది, దీనికి పెళ్ళి. అమ్మకి ఫేవరెట్ గ్లాసది.

"... నీ బద్ధకం బండలుగాను, అన్యాయంగా సొట్టపడేశావు గదే. ఇప్పుడా సొట్ట తియ్యటం నీ తరమా, నీ యబ్బ తరమా? ... "

... పాపం, చుక్క తలా బట్టలూ పూర్తిగా తడిసి పోయాయి. అంతే, అమ్మకి కోపమొస్తే యిహ వొళ్ళు తెలీదు. పెద్ద బిందెలో నీళ్ళన్నీ దానిమీద వొంపేసి నట్టుంది. చుక్క వొణికి పోతోంది, చలేస్తోందేమో. ఎంత కష్టం దానికి! ఓపక్క తుమ్మమొద్దుగాడితో పెళ్ళి సంగతి అలా వుండగా, యిప్పుడు నిష్కారణంగా అమ్మ కోపానికి గురైంది. కట్టుకున్న బట్టలన్నీ పూర్తిగా తడిసి వొంటికి అంటుకుపోయాయి. ఆ పల్చటి జాకెట్టూ, వోణీ పూర్తిగా ట్రాన్స్పరెంటే.

... ఇందాక పెళ్ళి కూతురి వేషంలో కనపడ్డ దానికంటే మరింత అందంగా వుంది, యిప్పుడు కళ్ళెదటే. ఛ, అదేం పోలిక, నా మొహం, అపర ఋష్యశృంగుణ్ణయిన నాకే మతి పోతుంటే దాన్ని చూసి. నా ఖర్మ కాలి, అమ్మకానీ నేను దానికేసి ఇలా చూడ్డం గమనించలేదు కదా! అబ్బే, అమ్మ యింకా గ్లాసు సొట్టపడ్డ దుఃఖంలోనే వుంది. ఇక్కడనుంచి మనం తప్పుకోటం మంచిది. అయ్యో, చుక్కని అలా వొదిలి వెళ్ళిపోడానికి మనసొప్పటం లేదే. ఎలాగన్నా దాన్ని రక్షించాలి. ఈ తడిసిన బట్టల్లో అది యింటికెలా వెళ్తుంది? కనీసం బట్టలారేదాకానన్నా యిక్కడే వుండమనాలి. అమ్మలాగే తనమీద కోపంగా వున్నామనుకుంటుందేమో మన గురించి. మనకేవీ కోపం లేదనీ, దానిమీద ఆపేక్షతో అందర్నీ యెదిరించి, చివరికి తుమ్మమొద్దుగాడి బారినుంచి కూడా దాన్ని మనం రక్షించేందుకు సిద్ధంగా వున్నావనీ దానికెలా తెలుస్తుంది?

* * * *

"అమ్మమ్మా, అమ్మమ్మా ... తలుపు ..."
"మీరా బాబూ? యేటప్పుడే వొచ్చేసారా కాలేజీ?"
"ఆ నువ్వేం చేస్తున్నావ్? అమ్మమ్మేది?"
"నేనేటి సేత్తా, యిల్లూడుత్తన్నా. పెద్దమ్మగోరు సరోజమ్మ గారింటికెల్లారు."
"సరే, నువ్వు పన్చూసుకో. నేనిక్కడ కూచుని చదువుకుంటా."

...ఓసి దీని వయ్యారం బంగారం గాను, యిల్లూడవడంలో యింత వయ్యారముందని యెప్పుడూ గమనించలేదే! ఈ వయ్యారం వూడవడంలో వుందా, చుక్కలోనా? అసలు చుక్క చక్కదనం యివ్వాళ పొద్దున్నేగదా మనకంట పడింది. మహాకవి తలార బెట్టుకుంటున్న దాన్ని వర్ణించాడుగానీ, యీ భంగిమలో చుక్కని గనక చూస్తేనా, యిల్లూడవడం మీద బ్రహ్మాండమైన పజ్యం రాయకపోయాడా. మనకే కవిత్వ మొచ్చుంటే మనవే రాసేసుందుం.

"కాళ్ళు కొంచం తియ్యండి బాబూ, వూడవాల."

....వొంగి కుర్చీకింద వూడుస్తున్న చుక్క ...బిగుతైన వీపూ .. బుజాల్నీ వొరుసుకుపోతున్న జాకెట్టూ ... చెయ్యి చాస్తే అందే దూరంలో .. యింటో మేవిద్దరమే. ఇదే చాన్స ... దానికి చెప్పెయ్యాలి, యే కష్టమొచ్చినా మనవున్నావని. లోకమంతా దాన్ని యేకాకిని చేసి. తుమ్మమొద్దుగాళ్ళకి కట్టబెడుతుంటే, మనం కవచంలా రక్షిస్తావని .... అప్పుడుగానీ తెలీదు దానికి మన సంగతేంటో.

"చుక్కా!"
"ఏటి బాబూ?"
"ఇటు చూడు"

....ఆ కళ్ళల్లో యెంత అమాయకత్వం! ముగ్ధ సౌందర్యం ... అనాఘ్రాతం పుష్పం కిశలయ మలూనం కరరుహై ...."

"ఏటి బాబు అట్టా సూత్తన్నారు?"

....ప్రేమే, నీ మీద ప్రేమ. నేనున్నా నీకు. నీ అండగా ... నేనుండగా... నీవొంటిమీద యీగ కూడా వాల్నివ్వను....అహా, యెంత నున్నగా వున్నై నీ జబ్బలు ... సుసి మెత్తగా .... అతి మత్తుగా ... కళ్ళు చీకట్లు కమ్ముతున్నై. ఆ చీకట్లోంచి .. చుక్క గొంతులా వుందే?

"పనోళ్ళంటే అంత సులకనగా వుందా? మీరింకా చానా మంచోళ్ళనుకుంటున్నా. ఇట్లాంటి బుద్ధులున్నయ్యని తెలుసుంటే ..."

...డేమిట్.. మనవేం చేద్దావనుకున్నాం, యేం జరిగింది? పనిపిల్ల అనికూడా పట్టించుకోకుండా దానిమీద ప్రేమతో యెంత త్యాగానికి సిద్ధపడ్డాం! దానమ్మకూడా దానిమీద కక్షగట్టిన టైములో మనంగదా దానికి తోడుండేందుకు తయారైంది. అట్టాంటి మన్ని, దెబ్బ కొడుతుందా!

...మన పిచ్చిగానీ, ఆ లోక్లాసు దాన్తో మనకేంటి రొమాన్సు. ఛ ఛ యెంత పొరపాటైపోయింది, మన వుద్దేశం విప్పి చెప్పె లోపలే వుడాయించేసిందే. ఖర్మ, పోయి యిది కాస్త యెవర్తోనన్నా చెప్పేస్తుందేవో! రేపు వాళ్ళమ్మ మా యింటిమీదకి యుద్ధానికొస్తే ... మనం దాని వొంటిమీద చెయ్యేశావని బయట తెలిస్తే , నలుగుర్లోనూ తలెత్తుకోగలవా? ఇన్నాళ్ళూ మనల్ని బుద్ధిమంతుడనుకుంటున్న వాళ్ళంతా యేమనుకుంటారు?

... సరోజకి తెలిస్తే ... మళ్ళా మన మొహం చూస్తుందా?

...ఆ లేకి ముండ మాత్రం, జబ్బ పట్టుకుంది మనవే గాని, యెవరన్నా పరాయివాడా? ఈ మాత్రం దానికి యింత గోల చెయ్యాలా, అదేదో మహా పతివ్రతైనట్టు? అసలీ అలగా జనం బుద్ధే అది.

...చచ్చాం! ఇది పోయి వాళ్ళ తుమ్మమొద్దు గాడితో చెప్తుందేవో? కాలేజికెళ్ళే దార్లో ఆ మోటు వెధవ దారికాసి మనమీదకొస్తే ... ఓరి భగవంతుడా, యిప్పుడేందారి?